

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΥ

ταινία του Πιερ Μέγκος

Σύνοψη

Η Άννα κατασκηνώνει σε ένα ελληνικό νησί με τον Αλέξη. Φεύγει μόνη της στη θάλασσα για να φωτογραφίσει την ανατολή του ήλιου. Όταν επιστρέφει, εκείνος την περιμένει σε ένα λιβάδι με νάρκισσους, όπου έχει ετοιμάσει ένα πικνίκ. Όλα μοιάζουν τέλεια: φιλιούνται, γελούν, κάνουν έρωτα σ' ένα ειδυλλιακό τοπίο. Το νεαρό ζευγάρι αποφασίζει να εξερευνήσει το νησί, αλλά η βάρκα τους παρασύρεται. Ο Αλέξης προτείνει να φτάσουν στο χωριό με τα πόδια. Η Άννα τον ακολουθεί σ' ένα ιλιγγιώδες τοπίο που μετατρέπεται σιγά-σιγά σε έναν υπαίθριο λαβύρινθο, όπου κάθε βήμα την απομακρύνει από τον εαυτό της.

Σενάριο – Ανάπτυξη

Ο ήλιος ανατέλλει. Αντικατοπτρίζεται σε μια ήρεμη θάλασσα. Μια άσπρη βάρκα προχωρά αργά πάνω στον καθρέφτη του νερού. Τα κουπιά βυθίζονται με σταθερό ρυθμό. Ο ήλιος έχει ανατείλει μέχρι τη μέση πάνω στον ορίζοντα. Η αναπνοή επιταχύνεται καθώς η βάρκα πλησιάζει. Διακρίνεται μια καθιστή φιγούρα.

Μια γυναίκα με μακριά μαύρα μαλλιά, ντυμένη με λευκό φόρεμα, κωπηλατεί προς μια ρωγμή στα βράχια. Η βάρκα μπαίνει στο σκοτεινό πέρασμα. Μια σύντομη λάμψη φωτίζει το σκοτάδι.

Η Άννα, 30 ετών, φτάνει σε μια αμμουδερή παραλία. Φαίνεται μικροσκοπική μπροστά σε έναν τοίχο από βράχο. Κάδραρει το τοπίο με τη φωτογραφική της μηχανή. Πατά το κλικ. Κοράκια πετάγονται ξαφνικά. Μια αντρική φωνή φωνάζει «Οε». Η Άννα κοιτάζει προς την κορυφή και χαμογελά. Βάζει τη μηχανή στη θήκη της.

Η Άννα ανεβαίνει ένα απότομο μονοπάτι. Σκοντάφτει σε πέτρες. Ο άνεμος κολλά τα μαλλιά στο πρόσωπό της. Τα απομακρύνει με το χέρι. Παίρνει ανάσα και συνεχίζει.

Η Άννα στέκεται μπροστά σε ένα λιβάδι με λευκούς νάρκισσους. Ο άνεμος ταλαντεύει τα άνθη. Ένα λευκό σεντόνι είναι απλωμένο στο γρασιδί. Κούπες, φρούτα και ένα μισάνοιχτο σακίδιο είναι δίπλα. Ο Αλέξης, 35 ετών, είναι σκυμμένος και μαζεύει λουλούδια. Η Άννα τρέχει και πηδάει στην αγκαλιά του. Τη φιλά παθιασμένα.

Το λευκό σεντόνι καλύπτει το μισό από τα γυμνά τους σώματα. Τα κεφάλια τους είναι από κάτω. Ένα χέρι γλιστρά πάνω σε έναν γοφό. Γελούν. Το σεντόνι κουνιέται όλο και περισσότερο. «Άουτς». Η Άννα πετά το σεντόνι και ξαπλώνει μπρούμυτα. Ο Αλέξης βγάζει αργά το κεφάλι του. Κόβει ένα λουλούδι, λυγίζει το κοτσάνι και το δένει γύρω από τον καρπό της. «Για το καλύτερο και για το χειρότερο». Κάνει τα μάτια του κύκλο, βάζει το χέρι στον λαιμό και σωριάζεται παριστάνοντας τον πεθαμένο. Η Άννα ξεσπά σε γέλια. Εκείνος ανοίγει το ένα μάτι. Εκείνη του ορμά.

Το ζευγάρι προχωρά το ένα πίσω από το άλλο σε ένα φιδίσιο μονοπάτι. Τα τζίτζικια τραγουδούν. Ο Αλέξης έχει σακίδιο στην πλάτη. Η Άννα φορά το λουλουδένιο βραχιόλι. Κάνει ζέστη. Ο Αλέξης σταματά στην άκρη ενός χαντακιού. Πηδά απέναντι και της απλώνει το χέρι. Η Άννα διστάζει. Κοιτάζει στο κενό, παίρνει μια βαθιά ανάσα και πηδά. Την πιάνει στην αγκαλιά του.

Μια σπηλιά ανοιχτή στον ουρανό σχηματίζει έναν βράχινο κύκλο γύρω από γαλαζοπράσινα νερά. Η Άννα μένει εκστατική από το τοπίο. Βγάζει τη φωτογραφική της. Ο Αλέξης ρίχνει το σακίδιο, βγάζει τα ρούχα του και βουτάει. Η Άννα φωτογραφίζει το άνοιγμα της σπηλιάς, γδύνεται και μπαίνει στο νερό. Ο Αλέξης κολυμπά γύρω της κρατώντας το ένα χέρι σηκωμένο στο κεφάλι. Της δαγκώνει τα πόδια. Η Άννα πετάγεται. Της πιάνει το χέρι και τη βυθίζει.

Τα γυμνά τους σώματα κολυμπούν στο γαλαζοπράσινο νερό. Η Άννα προσπαθεί να ανέβει. Ο Αλέξης κολλάει το στόμα του στο δικό της. Μένουν έτσι για λίγο, πριν πάνε προς ένα σκοτεινό άνοιγμα. Βγαίνουν σε μια θαλασσοσπηλιά. Η ανάσα τους αντηχεί. Ο Αλέξης φωνάζει «Οε». Η Άννα φωνάζει πιο δυνατά. Ο Αλέξης γελά. «Μ' αγαπάς;» Η φωνή του αντηχεί. Η Άννα φωνάζει «Ναι». Την κολλάει σε έναν τοίχο. Κάνουν έρωτα.

Η Άννα λιάζεται στην άμμο. Ο Αλέξης κάθεται σε έναν βράχο. Ανοιγμένοι αχινόι είναι σκορπισμένοι γύρω τους. Πιάνει έναν και τον στριφογυρίζει αργά στα δάχτυλά του. «Ήξερες ότι κινείται με βεντούζες;» Η Άννα σχεδόν δεν τον ακούει. Ο Αλέξης καρφώνει το μαχαίρι στον αχινό, βγάζει τη σάρκα και τη βάζει στα χείλη της Άννας. Εκείνη την καταπίνει. Πιάνει άλλον έναν. Η λεπίδα γλιστρά στο δάχτυλό του. «Άου». Η Άννα φέρνει το δάχτυλό του στο στόμα της. Τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα. «Η βάρκα». Ο Αλέξης γυρίζει. Η βάρκα παρασύρεται από το ρεύμα. Τρέχει με όλη του τη δύναμη μέσα από ένα λαβύρινθο από λευκούς βράχους και βουτά από έναν γκρεμό.

Η Άννα φτάνει στο χείλος. Εκείνος έχει εξαφανιστεί στα κύματα. Πανικοβάλλεται. Η βάρκα απομακρύνεται. Ο Αλέξης ξεπροβάλλει από το νερό.

Η Άννα είναι κουλουριασμένη πάνω στον γκρεμό. Τα μαλλιά της είναι κολλημένα στο πρόσωπό της. Κοιτάζει τη θάλασσα. Ο Αλέξης φτάνει με το σακίδιο. Βγάζει το λευκό σεντόνι και το απλώνει πάνω της. «Μπορούμε να φτάσουμε στο χωριό από ξηράς». Η Άννα σφίγγει το ύφασμα πάνω της. Εκείνος επιμένει: «Δεν είναι τόσο μακριά, αλλά πρέπει να φύγουμε τώρα». Βγάζει από το σακίδιο τα ρούχα πεζοπορίας τους. Η Άννα διστάζει. Της δίνει τα πράγματά της. Τα παίρνει, διπλώνει γρήγορα το σεντόνι και ντύνεται σιωπηλά.

Η Άννα και ο Αλέξης κουβαλούν τα σακίδια πάνω απ' το κεφάλι τους. Προχωρούν με δυσκολία σε ένα φαράγγι γεμάτο νερό. Τα σώματά τους είναι βυθισμένα μέχρι το στήθος. Ένας βράχος κυλά από τα τοιχώματα. Ο Αλέξης τραβά την Άννα στο πλάι. Ο βράχος πέφτει στο νερό. Η Άννα κολλά στον βράχο. Κοιτάζει προς τα πάνω με επιφύλαξη. Ο Αλέξης της κάνει νόημα να προχωρήσει. Κουνά το κεφάλι. Συνεχίζουν την πορεία.

Ένα ποτάμι με φοινικόδεντρα στις όχθες. Πουλιά κελαηδούν. Η Άννα κοιτάζει γύρω της. Αφήνει το σακίδιο και πλησιάζει την όχθη. Ο Αλέξης τη βοηθά να κατέβει. Μπαίνει αργά στο κρύο νερό. Ο Αλέξης βουτά και την πιτσιλιά. Η Άννα φωνάζει και του ρίχνει νερό. Εκείνος ανταποδίδει. Η μάχη με το νερό δυναμώνει. Της βυθίζει το κεφάλι. Η Άννα ξαναπαίρνει ανάσα, πηδά στην πλάτη του και προσπαθεί να τον βυθίσει. Ο Αλέξης γελά, αντιστέκεται και τη μεταφέρει στην όχθη.

Η Άννα καβαλά τον Αλέξη. Εκείνος της χαϊδεύει τους γλουτούς. Η Άννα του πιάνει τους καρπούς. Τα σώματά τους τεντώνονται. Μετά χαλαρώνουν. Η Άννα κυλά στο πλάι. Κοιτάζει το φως που φιλτράρεται μέσα από τους φοίνικες. Χαϊδεύει το στήθος του Αλέξη. Μένουν ξαπλωμένοι σιωπηλοί. Ο Αλέξης τη φιλά στον αυχένα και της ρουφάει το δέρμα. Η Άννα σφίγγεται. Εκείνος σηκώνεται απότομα. «Εγώ Ταρζάν, εσύ Τζέιν. Τώρα τρώμε». Φτιάχνει μια ποδιά με το μπλουζάκι του και χάνεται μέσα στη βλάστηση. Η Άννα μένει ξαπλωμένη. Αγγίζει τον λαιμό της. Μια λιβελούλα κάθεται στα γόνατά της. Η Άννα σηκώνεται αργά. Το έντομο πετά. Παίρνει τη φωτογραφική της.

Ο Αλέξης είναι σκυμμένος στην όχθη του ποταμού. Κατασκευάζει ένα καλάμι ψαρέματος με ένα μαχαίρι. Η Άννα πατά το κλικ. Ο Αλέξης βγάζει ένα ψάρι απ' το νερό. Η Άννα τραβά άλλη μια φωτογραφία. Εκείνος επιστρέφει με πολλά ψάρια στο χέρι. Η Άννα σηκώνει τη μηχανή. Ο Αλέξης βάζει το χέρι μπροστά στο πρόσωπο. Η Άννα χαμηλώνει αργά τη μηχανή. Ο Αλέξης πετά τα ψάρια κάτω. «Αν θες, μένουμε εδώ απόψε». Η Άννα πατά το κλικ. Εκείνος της ρίχνει ένα σκοτεινό βλέμμα. Η Άννα τον κοιτά με αθώο ύφος. Ο Αλέξης σηκώνει τα μάτια στον ουρανό και μπήγει το μαχαίρι σε ένα ψάρι. Η Άννα καδράρει τα σπλάχνα. Εκείνος κόβει το κεφάλι με αναστεναγμό. Η Άννα απομακρύνεται μέσα από τους φοίνικες.

Έχει νυχτώσει. Η Άννα χτενίζει τα μαλλιά της με δυσκολία ενώ ο Αλέξης τρώει ψάρι δίπλα στη φωτιά. Η χτένα έχει μπλεχτεί στους κόμπους. Εκείνη γκρινιάζει. Ο Αλέξης γονατίζει πίσω της και της παίρνει τη χτένα. «Άσε με να το κάνω εγώ». Η Άννα σκύβει το κεφάλι για να βοηθήσει. Εκείνος ξεμπλέκει τα μαλλιά της. Ένας κόμπος αντιστέκεται. «Είναι πολύ μακριά». Παίρνει το μαχαίρι και κόβει μια τούφα. Η Άννα του αρπάζει τη χτένα. «Άσε με να το κάνω εγώ». Ο Αλέξης τη φιλά. Η Άννα σηκώνει τα μάτια. Εκείνος σηκώνεται, ρίχνει νερό στη φωτιά και ξαπλώνει. Η Άννα συνεχίζει να χτενίζεται σιωπηλή. Το φως του φεγγαριού φωτίζει το πρόσωπό της. Τα έντομα τριζούν στο σκοτάδι.

Ο ήλιος ανατέλλει. Το ζευγάρι προχωρά μέσα από ένα στενό πέρασμα με βράχια. Ο Αλέξης μπροστά. Η Άννα ακολουθεί από απόσταση. Τα μαλλιά της πιασμένα κότσο. Κλείνει τα μάτια και αγγίζει τους βράχους με τα χέρια της. «Γρήγορα. Έχουμε ακόμα δρόμο». Οι βράχοι ανοίγουν σε τεράστια φαράγγια. Η Άννα εντυπωσιάζεται. Περιστρέφεται. Μια μυρωδιά τη σταματά. Ακούγεται ένα βουητό πίσω από έναν σωρό βράχων. Πλησιάζει αργά. Μύγες τρώνε τα κουφάρια προβάτων. Η Άννα τα κοιτάζει και ανοίγει ενστικτωδώς τη θήκη της. «Άγγιξε». Η Άννα πετάγεται. Ο Αλέξης τρέχει και της βγάζει γλώσσα. Τον κυνηγά. Ο Αλέξης πέφτει, κάνοντας πως τραυματίστηκε. Η Άννα σκύβει να τον βοηθήσει. Εκείνος σηκώνεται απότομα και το βάζει στα πόδια προς μια ξύλινη εξέδρα. Η Άννα καταλαβαίνει πως την κορόιδεψε και τον ακολουθεί. Ο Αλέξης χάνεται πίσω από βράχια. Η Άννα παγιδεύει το πόδι της ανάμεσα σε δύο σανίδες. Τραβάει το πόδι της, γρατζουνά το πόδι της και ξαναρχίζει να τρέχει.

Ένα δάσος εμφανίζεται πίσω από τα βράχια. Η Άννα κοιτάζει γύρω της. «Όε». Η ηχώ της αντηχεί. Κρύβεται πίσω από ένα δέντρο. Κλαδιά σπάνε. Γυρίζει. Ένας μαύρος λύκος την κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό. Η Άννα μένει ακίνητη. Ο λύκος πλησιάζει. Η Άννα το βάζει στα πόδια. Οι γρυλισμοί αντηχούν. Σκοντάφτει και ξανασηκώνεται. Οι γρυλισμοί επανέρχονται. Τρέχει, γλιστρά σε ένα στρώμα φύλλων και κρύβεται πίσω από ένα δέντρο. Ο λύκος πετάγεται και τη δαγκώνει στο μπράτσο. Η Άννα σωριάζεται στο έδαφος ουρλιάζοντας. Ο Αλέξης εμφανίζεται. Πηδά πάνω στον λύκο και του αρπάζει τα σαγόνια. Απελευθερώνει το μπράτσο της Άννας και διώχνει το ζώο. Ο λύκος εξαφανίζεται στο δάσος. Ο Αλέξης τη σηκώνει χωρίς να μιλήσει.

Ο Αλέξης ξαπλώνει την Άννα μέσα σε μια σπηλιά. Σκίζει το μπλουζάκι του και το πιέζει στο μπράτσο της. Το ύφασμα γεμίζει αίμα. Βγάζει ένα μπουκάλι από το σακίδιο και ρίχνει νερό στην πληγή. Η Άννα κλείνει τα μάτια. Τυλίγει ένα άλλο ύφασμα γύρω από το μπράτσο της και το σφίγγει. Η Άννα βογκάει από τον πόνο. Ο Αλέξης κάθεται στον τοίχο και κοιτάζει τα γρατζουνισμένα του χέρια. Σκύβει το κεφάλι. «Συγγνώμη». Η Άννα ανοίγει αργά τα μάτια. Τον πλησιάζει και ακουμπά το κεφάλι της στον ώμο του. Έξω βρέχει. Εκείνη αποκοιμείται. Ο Αλέξης απομακρύνεται σιγά και βγαίνει απ' τη σπηλιά. Σταγόνες νερού κυλούν πάνω στους βράχους. Η Άννα πετάγεται. Βεβαιώνεται ότι φοράει το σακίδιο της χιαστί, βγάζει τη φωτογραφική, καθαρίζει τον φακό και πατά το κλικ. Το φλας αντηχεί. Η Άννα νιώθει ανακούφιση. Ο Αλέξης επιστρέφει μούσκεμα. Βγάζει ρούχα από το σακίδιο. Τη βοηθά να φορέσει ένα παλτό. «Πάμε». Η Άννα κλείνει το φερμουάρ με μια κοφτή κίνηση.

Μια παλιά ερειπωμένη πέτρινη γέφυρα περνάει πάνω από ένα ποτάμι. Η Άννα, εξαντλημένη, σταματά στη μέση. Η αντανάκλαση της γέφυρας σχηματίζει έναν τέλειο κύκλο στο νερό. Το βλέμμα της κολλάει πάνω του. Μια πέτρα χτυπά την επιφάνεια. Γυρίζει το κεφάλι. «Φτάνουμε». Ο Αλέξης της κάνει νόημα να προχωρήσει. Η Άννα πιάνει το μπράτσο του σφιχτά και τον ακολουθεί σιωπηλά προς μια ανηφόρα.

Η Άννα και ο Αλέξης στέκονται μπροστά σε μια λίμνη, περικυκλωμένη από βουνά. Ο συννεφιασμένος ουρανός καθρεφτίζεται στο νερό. Η Άννα βουτάει τα χέρια στη λίμνη, πλένει το πρόσωπό της και πίνει μεγάλες γουλιές. Ο Αλέξης μαζεύει ένα ξύλο, ανεβαίνει σε ένα λοφάκι, κοιτάζει γύρω, κατεβαίνει, προχωρά κατά μήκος της όχθης και φεύγει προς άλλη κατεύθυνση. Η Άννα σηκώνει το κεφάλι. «Είναι ακόμα μακριά;» Ο Αλέξης της σχεδιάζει πρόχειρα έναν χάρτη στο χορτάρι. Η Άννα κοιτάζει τον καθρέφτη της στο νερό. «Ίσως είναι καλύτερα να γυρίσουμε πίσω». Ο Αλέξης σταματά απότομα, πιάνει το σακίδιο και φεύγει. «Αλέξη! Αλέξη!» Γυρίζει απότομα. «Εσύ άφησες τη βάρκα να φύγει». Η Άννα τον κοιτάζει προκλητικά. «Εσύ ήθελες να έρθουμε εδώ». Ο Αλέξης ρίχνει το βλέμμα του στη φωτογραφική. Η Άννα κάνει ένα βήμα πίσω. Εκείνος της αρπάζει τον μιάντα και ανοίγει τη θήκη. Η Άννα του ορμά. Την απωθεί. Η Άννα πέφτει. Ο Αλέξης βγάζει την ταινία. Η Άννα σηκώνεται και τον χαστουκίζει. Ο Αλέξης μένει ανέκφραστος. Πετά τη φωτογραφική στη λίμνη και φεύγει. Η Άννα μαζεύει την ταινία. Τα χέρια της τρέμουν.

Η ταινία είναι κενή. Κάθεται απέναντι από τη λίμνη. Η πληγή της έχει ξανανοίξει. Βγάζει τον επίδεσμο και καθαρίζει το αίμα. Το κρύο νερό την κάνει να ανατριχιάζει. Ξαναβάζει το ύφασμα πάνω στην πληγή, το δένει με τα δόντια και σηκώνεται. Η ταινία πέφτει στα πόδια της.

Η Άννα περπατά μόνη της ανάμεσα σε ξερά βουνά. Ο αέρας σηκώνει λεπτή σκόνη. Ο Αλέξης είναι μακριά. Η Άννα κοιτάζει γύρω της. Εκείνος στρίβει απότομα πίσω από κάτι βράχια. Η Άννα διστάζει, μετά παίρνει άλλο δρόμο. Μια ομίχλη αρχίζει να καλύπτει το τοπίο. Σκαρφαλώνει σε έναν λόφο, μετά κατεβαίνει μια απότομη πλαγιά. Η ομίχλη πυκνώνει. Η Άννα αρχίζει να γυρίζει σε κύκλους. Η φωνή του Αλέξη αντηχεί. «Πού είσαι;» Η Άννα τινάζεται. Κολλά σε έναν βράχο. «Συγγνώμη». Αρχίζει να τρέχει. «Βρήκα το μονοπάτι». Γλιστρά σε πέτρες. Τα χέρια και τα γόνατά της γδέρνονται. «Ελα». Η Άννα, λαχανιασμένη, είναι ξαπλωμένη στο έδαφος. Σφίγγει τις γροθιές, σηκώνεται και αλλάζει κατεύθυνση.

Προχωρούν δίπλα δίπλα σιωπηλοί. Πέφτουν νιφάδες χιονιού. Επιταχύνουν. «Φτάνουμε;» Ο Αλέξης δεν απαντά. Η Άννα επαναλαμβάνει την ερώτηση. Ο Αλέξης την παίρνει στην αγκαλιά του. Το χιόνι δυναμώνει. Η Άννα κουρνιάζει στο στήθος του. Εκείνος τη ζεσταίνει με τα χέρια του. Συνεχίζουν. Τα σώματά τους βυθίζονται στο χιόνι. Η Άννα σωριάζεται. «Φτάνουμε!» Η ανάσα της κοφτή. Χτυπά το χιόνι με τη γροθιά, επαναλαμβάνοντας την ίδια φράση. Ο Αλέξης την πιάνει από τα χέρια. Η Άννα αντιστέκεται. Της πιάνει τον λαιμό. Χάνει τις αισθήσεις της.

Η καταιγίδα έχει σταματήσει. Το σώμα της Άννας είναι ξαπλωμένο στο χιόνι. Τα βλέφαρά της ανοίγουν αργά. Σηκώνει το χέρι στον λαιμό της και προσπαθεί με δυσκολία να σηκωθεί. Είναι μόνη μέσα στην απέραντη λευκή έκταση. Πατημασιές οδηγούν προς την κορυφή. Κοιτάζει προς τα κάτω, απομακρύνει το χιόνι από το σώμα της και ορμά προς την κορυφή.

Ο Αλέξης κάθεται πάνω σε έναν βράχο. Ο ήλιος δύει. Κοιτάζει μπροστά του. Τα βουνά απλώνονται όσο φτάνει το μάτι. Η Άννα πλησιάζει κρατώντας μια πέτρα. Κοιτάζουν το νησί. «Είναι όμορφα, έτσι;» «Ναι». Η Άννα σηκώνει την πέτρα και τον χτυπά στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Ο Αλέξης πέφτει στο πλάι. Το χιόνι γίνεται κόκκινο. Η Άννα χτυπά ξανά. Ρίχνει την πέτρα και καταρρέει δίπλα του. Η νύχτα πέφτει.

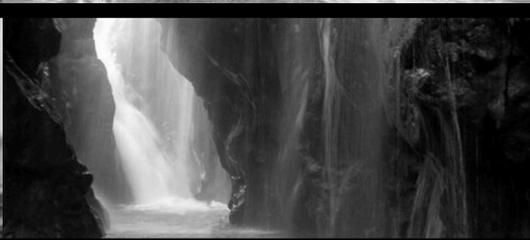
Ξημερώνει. Η Άννα περπατά με δυσκολία μέσα σε μια αλμυρή έρημο. Το παλτό της είναι ανοιχτό πάνω από το λευκό της φόρεμα. Κουβαλά το σακίδιο του Αλέξη. Το έδαφος τρίζει κάτω από τα βήματά της. Περνά δίπλα από μια συστάδα νάρκισσους χωρίς να σταματήσει.

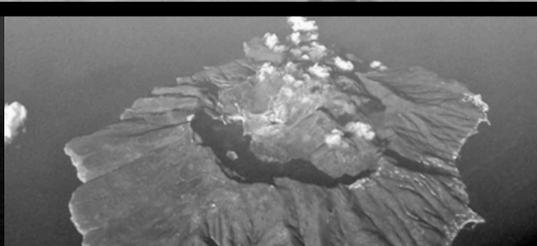
Η Άννα φτάνει στην παραλία. Ο αέρας φυσάει τα μαλλιά της. Κοιτάζει τον ορίζοντα, πετάει το σακίδιο και το παλτό της στην άμμο. Μπαίνει στο νερό. Τα κύματα την καλύπτουν. Φωνάζει «Οε».

Η Άννα κάθεται μπροστά σε μια ψαρόβαρκα. Φορά σωσίβιο. Ένας σκύλος είναι ξαπλωμένος στα πόδια της. Ένας ηλικιωμένος άντρας με γενειάδα κάθεται σε μια μικρή καμπίνα. Ανάβει το ραδιόφωνο. Ένα ελληνικό τραγούδι αντηχεί στην καμπίνα. Ο σκύλος πηδά πάνω στην Άννα. Τον χαϊδεύει. Η βάρκα προχωρά σε ήρεμη θάλασσα. Η Άννα κοιτάζει το νησί να απομακρύνεται. Σηκώνει τα χέρια, καδράρει και πατά το κλικ.

Μαύρο.

VISION BOARD

Σημείωμα πρόθεσης

Το «**Νησί μου**» είναι ένα σύγχρονο δράμα που φέρνει αντιμέτωπο τον μύθο της Ηχούς και του Νάρκισσου με τη δομή του ναρκισσιστικού κύκλου :

Ιδεαλισμός : ο νάρκισσος τείνει έναν καθρέφτη στον άλλον για να του επιστραφεί μια εξιδανικευμένη εικόνα του εαυτού του. Δημιουργεί μια έντονη συγχώνευση, τρέφεται από την αγάπη που προκαλεί και οικοδομεί την ψευδαίσθηση ενός τέλει διπλού.

Υποτίμηση : η μάσκα πέφτει σταδιακά. Εμφανίζονται οι πρώτες επικρίσεις, συνοδευόμενες από μικροκακοποιήσεις, ασάφεια και αυξανόμενη διανοητική σύγχυση.

Εγκατάλειψη : ο νάρκισσος κόβει απότομα τη σύνδεση. Ο χωρισμός, βίαιος ή σιωπηλός, έρχεται χωρίς εξήγηση για να αποφευχθεί κάθε ευθύνη. Αφήνει το θύμα σε κατάσταση αποπροσανατολισμού, εξάντλησης και εξάρτησης.

Επιστροφή : η εξάρτηση έχει εγκατασταθεί. Είτε ο νάρκισσος ξαναρχίζει τον κύκλο με μια νέα αποπλάνηση, είτε το θύμα, φυλακισμένο στην έλλειψη, επιστρέφει από μόνο του για να ξαναβρεί την αρχική ψευδαίσθηση.

Αυτός ο κύκλος επαναλαμβάνεται όσο διαρκεί η σχέση. Κάθε φορά γίνεται πιο γρήγορος, πιο βίαιος, πιο καταστροφικός. Αυτή η σπείρα δομεί τη δραματουργία της ταινίας, αποκαλύπτοντας τους μηχανισμούς χειραγώγησης που επιτρέπουν στην επιρροή να εγκατασταθεί. Συχνά παραμένει αόρατη και παρεξηγημένη από τους άλλους. Χτίζεται μέσα από μια σταδιακή σύγχυση, ένα μείγμα ζεστού και κρύου που θολώνει τις αντιλήψεις και κρατά το θύμα υπό έλεγχο. Η ταινία μεταδίδει τις διαφορετικές όψεις της επιρροής, τοποθετώντας τον θεατή δίπλα στην ηρωίδα.

Το «**Νησί μου**» χτίζεται σαν ένα κλειστοφοβικό ταξίδι σε ανοιχτό τοπίο, όπου η σχέση ενός ζευγαριού εξελίσσεται σε έναν ψυχικό λαβύρινθο διαποτισμένο από σύγχυση, απομόνωση και απώλεια προσανατολισμού. Αυτός ο απομονωμένος τόπος επιτρέπει τη συμβολική αναπαράσταση της δυναμικής της επιρροής : όσο πιο βαθιά μπαίνεις, τόσο περισσότερο κλείνει η παγίδα. Επέλεξα να τοποθετήσω αυτή την ιστορία σε ένα τραχύ, φυσικό και λιτό περιβάλλον ώστε η σκηνοθεσία να επικεντρωθεί στην ουσία αυτής της τοξικής σχέσης. Η ταινία παρακολουθεί τις εσωτερικές μετατοπίσεις της ηρωίδας, ενώ ο τίτλος παραπέμπει σε έναν προσωπικό χώρο, όπου ο καθένας μπορεί να προβάλει τη δική του ιστορία.

Η Άννα είναι μια ελεύθερη, διαισθητική και ανεξάρτητη γυναίκα. Θέλει να αγαπά και να την αγαπούν. Επιλέγεται για αυτό που ενσαρκώνει : το φως της, την ενσυναίσθησή της, την ενέργειά της. Εκπροσωπεί αυτό που ο άλλος δεν διαθέτει. Φωτογραφίζει για να κρατήσει ένα ίχνος, αλλά και για να κατανοήσει τι αισθάνεται. Η φωτογραφική μηχανή γίνεται εργαλείο αντίστασης. Φιλτράρει την πραγματικότητα, καταγράφει ό,τι ξεφεύγει, ερωτά ό,τι συμβαίνει. Αντικατοπτρίζει τον Αλέξη και επιβεβαιώνει το βλέμμα της Άννας. Η καταστροφή της μηχανής σηματοδοτεί μια άμεση επίθεση στην ταυτότητά της.

Ο Αλέξης λειτουργεί με μια διπλή μάσκα. Η πρώτη είναι φωτεινή : έλκει με το φως, γοητεύει με το χιούμορ, τη γενναιοδωρία, την ένταση. Χτίζει την ψευδαίσθηση ενός μοναδικού έρωτα για να εδραιώσει μια σχέση εμπιστοσύνης. Αλλά από τη στιγμή που η Άννα αρχίζει να υπάρχει για τον εαυτό της, να αποκτά πιο καθαρή ματιά, να θέλει να τον φωτογραφίσει άμεσα, το εκλαμβάνει ως επίθεση. Η μάσκα γίνεται βάρος. Ο Αλέξης επιδιώκει να ελέγξει την Άννα για να υπάρξει μέσα από εκείνη. Δεν μπορεί να την αγαπήσει παρά μόνο μέσα στο χάος, το ψέμα και την κυριαρχία.

Η ιστορία τους είναι μια ερωτική ψευδαίσθηση μέσα στην οποία η Άννα προσπαθεί να επιβιώσει μπροστά στην απώλεια. Η αναζήτηση του χωριού συμβολίζει ένα εξιδανικευμένο κοινό μέλλον, μια υπόσχεση επιστροφής στην κανονικότητα που υπάρχει μόνο για να διατηρεί την επιρροή. Αυτή η χίμαιρα προετοιμάζει το έδαφος για μια συναισθηματική βία που μετατρέπεται σταδιακά σε σωματική. Η ταινία αφηγείται πώς μια σχέση δομημένη πάνω στις φάσεις του ναρκισσισμού οδηγεί αναπόφευκτα σε μια ριζική ρήξη. Η Άννα δεν έχει άλλη επιλογή από το να σκοτώσει τον Αλέξη για να επιβιώσει. Αυτή η πράξη της επιτρέπει να ξαναπάρει τον έλεγχο του βλέμματός της. Κάνει κάρδο στον ορίζοντα, χωρίς φίλτρο.

Η σκηνοθεσία βασίζεται σε ζωντανά «ταμπλό» φτιαγμένα από φυσικά τοπία. Κάθε σκηνή είναι δομημένη σαν οπτική σύνθεση όπου η αφήγηση εκφράζεται πρώτα από την εικόνα : τα τοπία, τις πράξεις, τις κινήσεις, τα βλέμματα. Οι διάλογοι έρχονται να ενισχύσουν αυτή την οπτική αφήγηση. Φαντάζομαι μια σκηνοθεσία που εναλλάσσει σε σταθερές λήψεις με ελάχιστο μοντάζ, για να εγκαθιδρύσει μια αίσθηση παρόντος, και πλάνα με την κάμερα στον ώμο σε στιγμές της αναζήτησης του χωριού, για να εισάγουν τις πρώτες ρωγμές στην ιδεαλιστική φάση. Ορισμένες σκηνές, όπως το ποτάμι ή η σκηνή με τον λύκο, ακολουθούν πιο αναγνωρίσιμους κινηματογραφικούς κώδικες, με πιο έντονη οπτική επεξεργασία. Κάθε σκηνή πρέπει να βρει τη δική της μορφή, σε σχέση με τη φάση του κύκλου της επιρροής που διανύει, και να παρατείνει την εσωτερική αίσθηση της Άννας.

Οι κινηματογραφικές μου αναφορές είναι το *La Cicatrice intérieure* του Philippe Garrel για την ωμή του ποίηση, το *Gerry* του Gus Van Sant για τη σκηνοθεσία της περιπλάνησης, το *Tree of Life* του Terrence Malick για τον τρόπο που συνδιαλέγονται φύση, εσωτερικότητα και αφήγηση, και το *Fando y Lis* του Jodorowsky για την αδύνατη αναζήτηση. Ορισμένες σκηνές τις φαντάζομαι σε σταθερά πλάνα με ελάχιστο μοντάζ, όπως στο *Snow Therapy* του Ruben Östlund.

Ο ήχος επεκτείνει αυτή τη σωματική και αισθητηριακή προσέγγιση. Ένα μουσικό θέμα θα μπορούσε να επανέρχεται με παραλλαγές σε καίριες στιγμές της ταινίας. Ηχητικές ατμόσφαιρες θα συνοδεύουν τα «ταμπλό». Οι ήχοι της φύσης μπορούν να χρησιμοποιηθούν όπως είναι ή να τροποποιηθούν ώστε να δημιουργήσουν μια αισθητηριακή μετατόπιση. Ο ήχος ακολουθεί την ηρωίδα σε έναν συνεχή διάλογο με την εσωτερική της κατάσταση. Φαντάζομαι επίσης διαφορετική επεξεργασία των φωτογραφιών της Άννας, τόσο στην εικόνα όσο και στον ήχο. Η έμπνευσή μου εδώ έρχεται από τον *Περό τον Τρελό* του Jean-Luc Godard, με εκείνη την απόσταση μεταξύ εικόνας και φωνής. Αυτό παραπέμπει και στο *Tree of Life*, όπου η εικόνα και η αφήγηση εκτός πλάνου επικαλύπτονται σαν σκέψη, ανάμνηση ή αίσθηση. Αυτές οι επιλογές επιτρέπουν μια διπλή ανάγνωση ανάμεσα στο σώμα και τη σκέψη των χαρακτήρων και ριζώνουν το νησί ως έναν ζωντανό, ηχητικό και αισθητηριακό χώρο.

Θα ήθελα να γυρίσω αυτή την ταινία σε ασπρόμαυρο. Αυτό μου επιτρέπει να συνθέσω καθαρές, διαχρονικές εικόνες. Η ασπρόμαυρη παλέτα επιτρέπει να δουλέψω με τις αντιθέσεις και το φως, ώστε να δημιουργηθεί μια φορτισμένη ατμόσφαιρα. Επιτρέπει επίσης μια πιο γραφική προσέγγιση του ψυχικού λαβυρίνθου, όπως στο *Η Δίκη* του Orson Welles. Το ασπρόμαυρο αντανακλά και τη δυαδικότητα των χαρακτήρων και τη δυαδική λογική της επιρροής : φως και σκοτάδι, ψευδαίσθηση και πτώση, έλξη και καταστροφή. Αυτή η οπτική αντίθεση μπορεί να ενισχυθεί από συγκεκριμένες επιλογές στο καστ, τη φυσική παρουσία των ηθοποιών, το χρώμα των μαλλιών ή του δέρματός τους, καθώς και από την εξέλιξη των κοστουμιών και των αξεσουάρ μέσα στο έργο. Αυτή η παλέτα μπορεί επίσης να διευκολύνει ενδεχόμενη ενσωμάτωση ψηφιακών εφέ και να ενοποιήσει αισθητικά τα τοπία σε έναν ενιαίο χώρο.

Παραγωγή

Αυτή η ταινία σχεδιάστηκε ως ένα κλειστοφοβικό δράμα σε ανοιχτό τοπίο, βασισμένο σε δύο ηθοποιούς, με φυσικά σκηνικά χωρίς κατασκευές. Θα ήθελα πρώτα να δουλέψω με τους ηθοποιούς εκτός σκηνικού, ώστε να αναπτυχθεί η σχέση του ζευγαριού και τα διακυβεύματα κάθε σκηνής. Επιθυμώ επίσης το πρότζεκτ να ενσωματώνει μια ελαφριά και ευέλικτη παραγωγή, ικανή να προσαρμόζεται στις συνθήκες των γυρισμάτων, με στόχο η σκηνοθεσία να εστιάζει στην αφήγηση που φέρουν οι ίδιοι οι ηθοποιοί. Η ομάδα θα είναι περιορισμένη για να εξασφαλιστεί αυτή η ευελιξία. Ο εξοπλισμός εικόνας και ήχου πρέπει να είναι προσαρμοσμένος στο φυσικό φως και στην απευθείας ηχογράφηση. Ορισμένες σκηνές θα απαιτήσουν τεχνική προετοιμασία, σε διάλογο με τις συνθήκες του τοπίου και τα μέσα της παραγωγής.

Το σκηνικό παίζει κεντρικό ρόλο στην αφήγηση. Δομεί την ταινία σε τρεις οπτικές ενότητες : ένα λευκό και φωτεινό τοπίο για τη φάση της ιδεαλιστικής έλξης, ένας βραχώδης, κλειστός χώρος για την επιρροή, και εκτάσεις έρημες για την επιβίωση. Αυτοί οι τόποι αποτυπώνουν τις εσωτερικές μετατοπίσεις της Άννας. Η ιδιαίτερη γεωλογία τους και η εικαστική τους επεξεργασία τους κάνουν να μοιάζουν με νοητικό χώρο. Ως άτομο που κατάγεται από ελληνικά νησιά, ήθελα να ριζώσω αυτή την ιστορία σε ένα οικείο νησιωτικό περιβάλλον, που να συνεχίζει τις μορφές του μύθου και να επιτρέπει μια αισθητηριακή σκηνοθεσία. Τα γυρίσματα θα γίνουν εκτός τουριστικής περιόδου ώστε να περιοριστούν τα έξοδα διαμονής και μετακίνησης. Μπορούν να χωριστούν σε τρεις περιόδους, ώστε να καταγραφεί η μετεωρολογική μετάβαση κάθε πράξης.

Οι χώροι έμπνευσης χωρίζονται σε τρεις κύριες περιοχές : Μήλος (Σαρακήνικο, Σπηλιά της Συκιάς), Βίκος (Φαράγγι Βίκου, Ζαγόρι, Λίμνη Τύμφης), Κρήτη (Αγία Παρασκευή, Πρέβελι, Σαμαριά, Σαρακίνα, Κουρταλιώτικο, όρη Πάχνες). Υπάρχουν επίσης δύο δευτερεύουσες περιοχές : Λήμνος (χωράφι με νάρκισσους, αλυκή), Σαντορίνη (παραλία Βλυχάδα).

Ιδανικά, θα ήθελα μια ελληνοβελγική συμπαραγωγή. Αυτή η διπλή βάση θα επέτρεπε τη δημιουργία μιας μικτής ομάδας κατανεμημένης ανά φάση παραγωγής : προετοιμασία, γυρίσματα, post-production. Έτσι η ομάδα θα μπορούσε να προσαρμοστεί στις περιοχές, στις ειδικές ανάγκες και στη φύση κάθε τεχνικού ρόλου. Αυτό αντανακλά επίσης την ταυτότητά μου ως ελληνοβέλγου καλλιτέχνη και τον τρόπο που χτίζω γέφυρες ανάμεσα σε δύο κουλτούρες.

Βιογραφικό

Ο Πιερ Μέγκος είναι ένας ελληνοβέλγος καλλιτέχνης, ηθοποιός, σκηνοθέτης θεάτρου και κινηματογράφου και συγγραφέας. Σπούδασε δραματική υποκριτική στο INSAS στις Βρυξέλλες και παρακολούθησε σεμινάρια σκηνοθεσίας στη New York Film Academy και στη SAE Βρυξελλών. Η διαδρομή του, στη διασταύρωση θεάτρου, κινηματογράφου και εικαστικών τεχνών, αντικατοπτρίζει μια προσέγγιση όπου η παρουσία του εντός ή εκτός κάδρου του επιτρέπει να δημιουργεί ζωντανές ή κινηματογραφικές εικόνες.

Έχει αναπτύξει μια προσωπική καλλιτεχνική πορεία ως συγγραφέας, σκηνοθέτης και δημιουργός στο θέατρο. Τα πρότζεκτ του, επιχορηγημένα από τη Fédération Wallonie-Bruxelles, φέρνουν τη μυθολογία σε διάλογο με σύγχρονες αφηγήσεις. Στο 12 Works, δημιουργεί ένα οπτικό αφήγημα που συνδυάζει εικαστικές τέχνες και περφόρμανς, όπου η αφήγηση γίνεται αποκλειστικά μέσα από ζωντανές εικόνες, σαν μια ταινία χωρίς ήχο. Συνεχίζει αυτή την εξερεύνηση με τα Vision και #Odyssee, δύο μεγάλου μήκους έργα γυρισμένα σε μινιατούρες, στα οποία οι ηθοποιοί ενσωματώνονταν μέσω τεχνικής chroma key. Μετά το post-production, τα έργα αυτά προβάλλονταν σε πραγματικό χρόνο μπροστά σε κοινό, με τον Πιερ Μέγκος παρόντα στη σκηνή, έτσι ώστε το κοινό να παρακολουθεί ταυτόχρονα την προβολή και τη δημιουργία της ταινίας.

Ίδρυσε την Stardust asbl, μια δομή παραγωγής για τα διεπιστημονικά του πρότζεκτ, καθώς και το δημιουργικό του στούντιο Atelier 1060 για την προπαραγωγή των κινηματογραφικών του έργων.

Το Mon Île αποτελεί τη φυσική συνέχεια αυτής της πορείας. Αυτή η πρώτη του ταινία σηματοδοτεί τη μετάβασή του σε μια καθαρά κινηματογραφική γλώσσα. Η γραφή του εξερευνά τα αρχέτυπα της ελληνικής μυθολογίας μεταφέροντάς τα σε σύγχρονες ιστορίες. Η μυθολογία του προσφέρει ένα αφηγηματικό πλαίσιο μέσα από το οποίο αντηχούν οι προσωπικές του εμπειρίες με μια οικουμενική μορφή. Αυτή η ταινία συνεχίζει αυτή την αναζήτηση μέσα από μια πιο προσωπική εξερεύνηση της μηχανικής της επιρροής. Αποτελεί την καλλιτεχνική του επιθυμία να κάνει τις οπτικές του να υπάρξουν μέσα στην πραγματικότητα.

#ODYSSEY

Παράσταση : <https://www.pierremegos.com/odysseecinema>

Παρασκήνια : <https://www.pierremegos.com/odysseemakingof>

Έκθεση : <https://www.pierremegos.com/odysseeexhibition>

VISION

Παράσταση : <https://www.pierremegos.com/visioncinema>

Παρασκήνια : <https://www.pierremegos.com/visionmakingof>

Έκθεση : <https://www.pierremegos.com/visionexhibition>

Τύπος : [PDF](#)

